

I t8 Technologia robót posadzkarskich i okładzinowych 21.04.2020

Poniżej przygotowana została notatka dotycząca technologii wykonywania podkładów monolitycznych podsumowując ten dział. W przyszłym tygodniu zrobimy powtórzenie wiadomości, które będzie miało formę pracy na lekcji. W dniu 05.05.2020 (jak nic się nie zmieni) zrobimy sprawdzian z tych tematów. Jaką będzie miał formę przedstawię w przyszłym tygodniu.

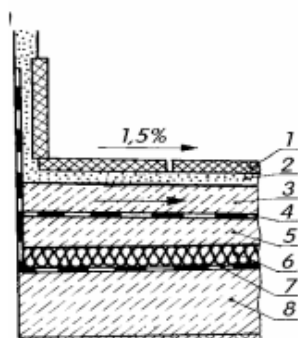
Temat: Technologia wykonywania podkładów monolitycznych – podsumowanie.

Zadaniem podkładu jest przeniesienie obciążeń posadzki na podłoże, jeśli materiał, z którego wykonano posadzkę nie jest do tego zdolny.

Podkład jest niezbędny w konstrukcji podłogi pływającej, ale również występuje pod posadzkami z płytek i wykładzin z tworzyw sztucznych, parkietu z mozaiki.

W zależności od rodzaju posadzki projektuje się odpowiednią grubość podkładu oraz materiał, z jakiego podkład ma być wykonany. Podkłady, na których ma być ułożona posadzka, powinny mieć wytrzymałość określoną w projekcie, być równe, bez rys i pęknięć. Równość podkładów ma szczególne znaczenie przy wykonywaniu posadzek z paneli, płyt mozaikowych oraz z tworzyw sztucznych.

Podkłady wykonywane są w różnych miejscach podłogi. Mogą występować: bezpośrednio na podłożu, na przekładce lub izolacji oraz jako podkłady pływające. Kolejnym ważnym zadaniem stawianym posadzkom jest wykonywanie ich ze spadkiem w pomieszczeniach mokrych. Spadek powinien wynosić około 1, 5% (jeśli projekt nie określa inaczej) w kierunku kratki ściekowej (instalacji odwadniającej). Dzięki takiemu rozwiązaniu woda rozlana na posadzkę (np. w łazience) spływa do kratki, a nie przedostaje się do innych pomieszczeń. Rozwiązanie podłogi w pomieszczeniu mokrym przedstawia poniższy rysunek

Podłoga wodoszczelna z instalacją odwadniającą:

- 1 - płytki ceramiczne, 2 - zaprawa cementowa, 3 - podkład betonowy, 4 - izolacja wodoszczelna, 5 - warstwa podkładu tworząca spadek, 6 - izolacja cieplna, 7 - izolacja przeciwwilgociowa, 8 - podłoże betonowe na gruncie

Podkłady betonowe

Mieszanke betonową przygotowuje się według receptur określonych najczęściej w laboratorium. Wytrzymałość na ściskanie tego typu podkładów wynosi od 12÷65 MPa, a na zginanie od 3÷11 MPa

Mieszanke betonową układa się na warstwie ochronnej między listwami drewnianymi lub metalowymi, które wyznaczają grubość podkładu. Po ułożeniu mieszankę należy zagęścić ręcznie lub mechanicznie. Nadmiar mieszanki należy ściągnąć łatą. Wykończenie powierzchni podkładu zależy od rodzaju posadzki. Jeśli posadzki wykonujemy z materiałów na mokro, np. lastryka, betonu, wówczas powierzchnia musi być chropowata (w celu zwiększenia przyczepności). Przy posadzkach wykonanych z innych materiałów po wstępnym stwardnieniu betonu powierzchnię należy zagładzić ręcznie packą lub mechanicznie zacieraczką.

Podkłady cementowe

Podkłady cementowe są wykonywane z zaprawy cementowej o stosunku cementu do piasku 1: 3. Wytrzymałość na ściskanie podkładów z cementu nie powinna przekraczać 12 MPa, a na zginanie nie mniejsza niż 2 MPa. Do wykonania zaprawy cementowej należy użyć oprócz cementu i piasku o uziarnieniu 0÷2 mm tyle wody, aby uzyskać konsystencję gęstoplastyczną (5÷7 cm zanurzenia stożka pomiarowego). Sposób ułożenia zaprawy cementowej jest taki sam, jak w przypadku mieszanki betonowej.

Podkłady z mieszanki betonowej i zaprawy cementowej po wykonaniu muszą być zabezpieczone przed chodzeniem przez pierwsze trzy dni, a następnie pielęgnowane przed utratą wilgoci przez 7 dni. Najlepiej zabezpieczyć je folią polietylenową tuż po wykonaniu.

W razie konieczności wykonania wzmocnionego podkładu można zastosować zbrojenie siatką. Podkłady zbrojone wykonuje się w dwóch warstwach. Pierwszą warstwę układa się równą połowie grubości podkładu, następnie układa się zbrojenie i uzupełnia drugą warstwę do pełnej grubości podkładu.

Odchylenia powierzchni podkładu od płaszczyzny nie powinny przekraczać 2 mm /metr i 5 mm na całej długości lub szerokości pomieszczenia.

Podkłady należy zdylatować (wykonać szczeliny) przy ścianach, w progach, w miejscach, gdzie zmienia się grubość podkładu oraz w polu podkładu o dużej powierzchni. W świeżym podkładzie należy wykonać szczeliny przeciwskurczowe przez nacięcie packą stalową na głębokość $1/3$ do $1/2$ jego grubość.

Długość boku przy wykonywaniu szczelin przeciwskurczowych nie powinien przekroczyć 6 m, natomiast w korytarzach od 2 do 2,5 krotnej ich szerokości. Bardzo ważna jest również temperatura powietrza przy określaniu pól do zdylatowania. Jeśli występują małe różnice temperatur, dopuszcza się bez dylatacji pola o powierzchni 30m^2 , przy najdłuższym boku do 6m.

Przy większych różnicach temperatur należy dylatować pola nawet o powierzchni przekraczającej 10m^2 , przy najdłuższym boku do 4m

W razie jakichkolwiek pytań, problemów proszę o kontakt mailowy (projektowanie@interia.eu) bądź za pomocą Messengera.

Pozdrawiam ☺

Katarzyna Kobylińska- Wodo